

ULKOSUOMALAISTEN KULTTUURITAPAHTUMIA

KAUSTISELLA SOI SIIRTOLAISMUSIIKKI

Kaustisen XVI kansanmusiikkijuhlien erityistee-
moina v. 1983 olivat soitinrakennus ja siirtolais-
musiikki. Sopivampaa paikkakuntaa siirtolais-
maa ajatellen tuskin löytyy. Kerrotaan, että v.
1900 joka kolmas työkykyinen ihminen Kaustisel-
ta oli Amerikassa. Noin 70.000 juhlavierasta sai
nauttia 83 vuotta myöhemmin niin amerikkalais-
ten haalien huveista kuin länsinaapurin suomalaisten
tanhuista aina Australian suomalaisiin trubaduu-
reihin saakka. Musiikkijuhlilla syntyi monipuoli-
nen, kansainvälisyyden sävyttämä kuva ulkosuo-
malaisyhteisöjen musiikista ja kulttuureista.

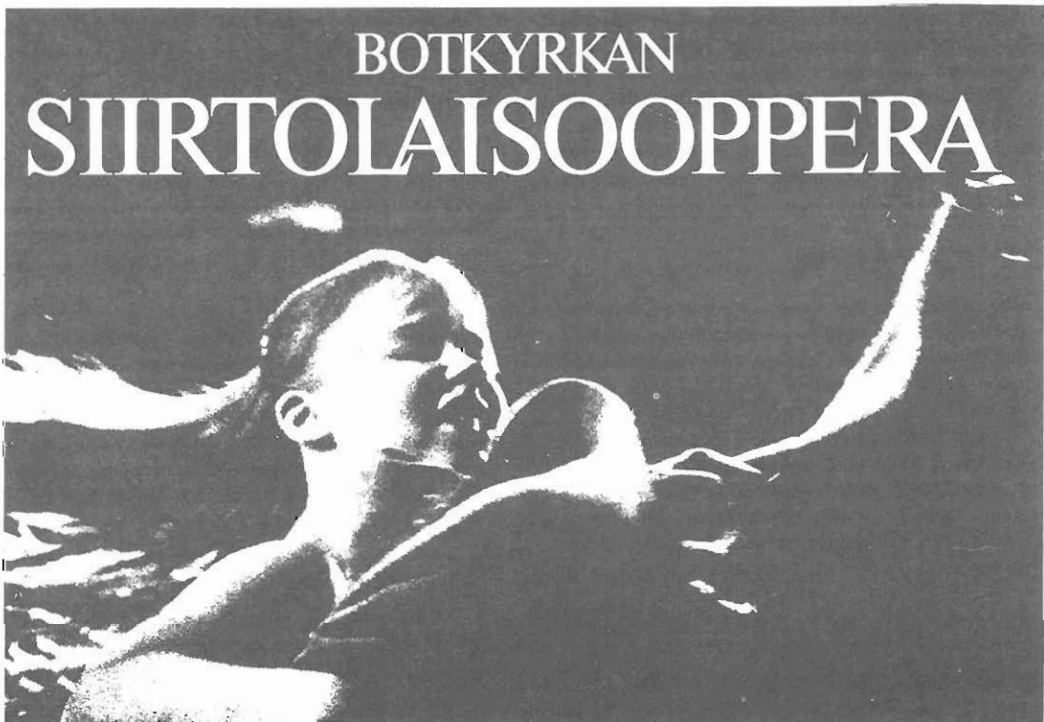
Juhlien avauksen suoritti kulttuuriministeri
Gustav Björkstrand. Pääjuhlassa juhlapuheen piti
ulkoministeri Paavo Väyrynen, joka paneutui
siirtolaismusiikin johdatteluun siirtolaisten kul-
tuurin ja ongelmiin.

Kansanmusiikkijuhlisiin liittyen järjesti Suomi-
Seura ulkosuomalaisten kesäjuhlat Kaustisella.

SAN:n puheenjohtaja maaherra Mauno Kangasniemi lupasi siirtolaisille, että Suomen ulkosuomalais-
politiikka haluaa tukea siirtolaisten suomalaisen
identiteetin säilyttämistä. Siirtolaisilla tulisi olla
riittävät edellytykset oman kulttuurin luomiseen
ja yhteyksien ylläpitämiseen Suomeen.

Siirtolaiselämä on oopperaa

Ensi-iltansa Suomessa nähnyt Botkyrkan siirtolais-
ooppera oli yksi juhlien kokokohtista. Botkyrka
on Tukholman eteläpuolella sijaitseva 80 000
asukkaan kunta, jonka asukkaista suuri osa on
siirtolaisia, näistä noin 10 000 suomalaisia. Siirto-
laisilla on ongelmansa: juurettomuus, vieraantumi-
nen, sosiaalinen levottomuus, ristiriidat, kulttuurin
köyhtyminen. Kuitenkin siirtolaisilla on kulttuu-
ria, joka edustaa sataa kansallisuutta. Siirtolais-
ooppera on valmistettu ruotsalaisten ja maahan-
muuttajien yhteistyönä, 181 henkeä yhdeksästä
maasta. Kysymyksessä oli paremminkin kabaree
tai kavalkadi ruotsalaisen yhteiskunnan kehityksäs-
tä ja siirtolaisten osuudesta siinä kuin "ooppera".

Oopperan tarkoituksena on opettaa meitä ymmärtämään toisia kulttuureja; pohjimmiltaan me kaikki ihmiset olemme samaa kansaa rodusta, ihonväristä tai kansallisuudesta riippumatta. Kuitenkin Pekka Lounelan sanat, siirtolaisuuden ongelmat ja kannanotto siirtolaisen puolesta jäivät latinalaisrytmiin varjoon, Säkkinjärven polkasta puhumattakaan. Esityksen hajanaisuus jää kuitenkin sen sanoman, "pieni ihminen pääoman ja tuotantokoneiston rattaissa" ja "toisen ihmisen ymmärtämisen tarpeen" varjoon. Kahden esityksen hinta Kaustisella oli 180 000 mk, mistä Ruotsi kantoi päävastuun. Toivoo sopii, että siirtolaisooppera nähtäisiin Helsingissä ja muualla Suomessa myöhemmin.

Botkyrkan oopperan ohella nimekkäitä esiintyjä Ruotsista olivat Vilho Suonvieri, Pauli Krekula, Sivulan pelimannit, naiskuoro Kreetat, tanhujat kulttuuri 75-yhdistyksestä ja Tukholman Suomalaisesta Seurasta sekä Västmanlandin suurkuoro.

Hauskanpitoa haalilla

Amerikansuomalaisten kulttuuritoiminta tapahtui suurelta osin siirtolaisten suomalaistaloksiin rakentamalla seurataloilla. Tuulahdus niiden ohjelmasta saatiin myös Kaustisella, kun kolmannen polven amerikansuomalainen Richard Koski veti Säkkinjärven polkan ja muita isältään pikkupoikana oppimiaan kappaleita. Art Moilanen puolestaan lauloi finkiläisiä: "muna here muna there", "sometimes riisipuuroa", ja yleisöllä oli hauskaa. Paikalla oli myös Hiski Salomaan kuolemattomat laulelmat alkaen Lännen lokarista tulkitsejana Harri Saksala, Pekka Gronowin mukaan paras Salomaan laulun esittäjä Suomessa.

Kaukaisemmasta siirtolaismusiikista on vielä mainittava australiansuomalainen "Horizon Painters" -trio, isä ja kaksi poikaa, jotka suvereenisti hallitsivat sekä suomalaisen että australialaisen trubaduurimusiikin.

"Minä menen Amerikkaan"

Mielenkiintoinen lisä Kaustisen ohjelmistoon oli Turun yliopiston Pohjalaisen Osakunnan esittämä laulunäytelmä "Minä menen Amerikkaan, sinne menee kaikki". Näytelmä, joka käsittelee siirtolaisuutta kansanlaulujen valossa, on varsin edustava kokoelma suomalaista folklorea. Ensimmäisessä näytöksessä pohjalainen nuorimies Antti suunnittelee Amerikkaan lähtöä houkuttellen toverinsa mukaansa. Myöhemmissä kohtauksissa Amerikkaa Antti kertoo lähtevänsä takaisin Suomeen talorahat taskussa. Toinen jää lasin ääreen istumaan lä-

hettäen äidilleen terveisiä: "En ole rahoja tuhlanut, vaan hotellissa juonut...".

Siirtolaisuuteen liittyy tavallaan myös pohjalaisen murhamiehen laulu ennen Siperiaan kuljetusta. Näytelmän perinnehajaiset kansanlaulut olivat yksinkertaisesti, ilman säestystä, toteutettuja. Pohjalainen yleisö otti kiittäen esityksen vastaan. Käsikirjoituksesta ja ohjauksesta vastasi Eevastiina Virrankoski.

Siirtolaislaulut kansiin

Musiikkijuhlien yhteydessä julkistettiin Simo Westerholmin toimittama noin 80 laulua sisältävä kirja "Reissaavaisen laulu Amerikkaan". Laulut kertovat lähdistä pitkälle matkalle, elämästä Amerikassa, koti-ikävästä jne., ja ne on kerätty laulukirjoista, äänilevyiltä ja äänit nauhoilta. Laulut antavat hyvän kuvan ensimmäisen siirtolaispolven musiikista ja haalien ohjelmistosta. Pelimannitalon yhteislaulutilaisuudessa laulettiin näitä siirtolaislauluja kirjasta, joukossa ministeri Ahti Pekkala, joka veti komiasti Lännen lokarin.

Kunniaa tutkijoille

Juhlien yhteydessä jaettiin kahdelle ansiotunnele siirtolaiskulttuurien tutkijalle festivaalipaketit. Toisen sai Suomen siirtolaismusiikin paras asiantuntija Pekka Gronow Helsingistä ja toisen Gunnar Turesson Ruotsin Arvikasta. Jälkimmäinen - sukuperältään alkujaan Karjalan Oinosia - on Värmlandin metsäsuomalaisten musiikkiperinteen tutkija ja tallentaja.

Kaustinen tunnetaan

Kansanmusiikkijuhlilta kootaan joka vuosi tunnin ohjelma, joka on kysyttyä tavaraa maailmalla. Ruotsin radio lähetti kahden tunnin suoran lähettyksen ja mm. saksalaisia ja ranskalaisia tiedottajia liikkui paikalla, joten Kaustinen tunnetaan hyvin maailmalla.

Siirtolaisuusinstituutti osallistui kansanmusiikkijuhlille viemällä sinne amerikan-suomalaista siirtolaisuutta käsittelevän valokuvanäyttelyn ja esittelemällä instituutin julkaisemia siirtolaistutkimuksia. Lisäksi allekirjoittanut pyrki osallistumaan mahdollisimman moneen tilaisuuteen ja tapaamaan siirtolaisia eri puolilta maailmaa. Kiitokset Kaustiselle onnistuneen teeman valinnasta.

Olavi Koivukangas

FINNFEST — UUSI JUHLAPERINNE AMERIKANSUOMALAISILLE

Kuluneen elokuun 5.-7. päivinä järjestettiin Minneapolisissa USA:ssa kaikille amerikansuomalaisille uskuntoon, poliittiseen vakaumukseen tai asuinpaikkaan katsomatta yhteiset kesäjuhlat. Jo viime vuosisadan lopulta alkaenhan amerikansuomalaiset ovat kesäjuhlia järjestäneet, mutta ne ovat olleet yleensä joko alueittain tai aiheen mukaan rajoitettuja. Mitään Kanadan suomalaisten suurjuhlien tai Australian Suomi-Päivien kaltaista ei USA:ssa ole näihin asti saatu järjestettyä.

Viime vuoden syyskuussa pidettiin Minneapolisissa Suomi-Seura r.y:n kutsumana kokous, jossa tarkoituksena oli keskustella kaikille amerikansuo-

avustuksella syyskuun kokoukseen Minneapolisissa osallistuneet. Kilpailun voitti Seattlen suomalaisten tekemä ehdotus FinnFest USA.

Minneapolisin suomalaiset ryhtyivät tarmokkaasti juhlien suunnitteluun ydinjoukkonaan vuositaisen Finnaffairin järjestäjät. He saivat pian avukseen yli 70 henkeä, joista osa pitkienkin matkojen päästä Minneapolisista. Järjestelytoimikunnan puheenjohtajana oli kolmannen polven nuorehko amerikansuomalainen sähköinsinööri Allan Norgard ja sihteerinä Mrs. Valma Doby. Juhlatoimikunta jakaantui 17 alakomiteaan.

FinnFestiin rekisteröityi yli 1000 osanottajaa yhteensä yli 30 osavaltiosta, Kanadasta ja Suomesta. Ilman rekisteröintiä osallistui yksittäisiin tilaisuuksiin satoja, joten koko osanottajavahvuudeksi arvioidaan lähes 2 000 henkeä.

FinnFestin virallisen avajaistilaisuuden yleisöä. Eturivissä keskellä Suomi-Seura r.y:n puheenjohtaja Osmo Kalliala. (kuva: Clyde Kumpula).

malaisille yhteisten kesäjuhlien järjestämisestä. Kokoukseen osallistui yli 40 henkeä Alaskasta Floridaan tai Etelä-Kaliforniasta Michiganiin saakka. Kokouksessa johti puhetta Suomi Collegien presidentti, tohtori Ralph J. Jalkanen ja siellä päätettiin yksimielisesti ryhtyä järjestämään yhteisiä kesäjuhlia. Minneapolisin suomalaiset ottivat ensimmäisten juhlien järjestämisen tehtäväkseen. Suomen Silta-lehdessä järjestettiin kilpailu tulevan kesäjuhlan nimestä. Kilpailutuomareina olivat postin

Juhla alkoi perjantaina klo 9 aamulla kahdella samanaikaisesti pidetyllä korokakeskustelulla ja Suomea esittelevien filmien esityksellä. Silloin myös aukenivat ovet monille näyttelyille, joita oli avoinna kolmen päivän ajan toistakymmentä esitellen amerikansuomalaisten elämää monin eri tavoin.

FinnFest 83:n pääteema oli amerikansuomalaisten historian säilyttäminen ja erityisesti heidän arkistojensa tallentaminen jälkipolville. Minnesotan

osavaltion humanistinen toimikunta (Minnesota Humanities Commission) oli myöntänyt tätä varten apurahan. Kolmen päivän aikana pidettyihin korokekeskusteluihin osallistui yli 40 henkeä eri

joihin jokaiseen osallistui arviolta 600-800 henkeä. Juhlapäivällisillä piti juhlapuheen Suomi-Seuran puheenjohtaja Osmo Kalliala Helsingistä. Sekä perjantai- että lauantai-iltana jatkuivat tanssit myö-

Kansantanssiryhmä Tanhuajat Seattlestä esiintyy. (kuva: Tauri Aaltio).

puoilta USA :ta. Ohjelmassa mainituista 13 oli joko yliopiston professoreita tai apulaisprofessoreita, kaikki suomalaissyntyisiä. Keskusteluihin riitti aina useita kymmeniä kuulijoita.

Koko päivän lauantaina oli läheisessä puistossa kansantanssi- ja kansanmusiikkiesityksiä n. 35 asteen helteessä. Mm. kansantanssijoukkueita oli mukana Minnesotan valtion Minneapolisin ja Virginian lisäksi Seattlestä, Detroitista ja Milwaukeeesta sekä Kanadasta. Finnish Center Associationin näytelmäkerho Detroitista esitti näytelmän "Kesäleskiä".

FinnFestin varsinaisia massatilaisuuksia olivat perjantai-illan amerikansuomalaista ja suomalaista kansanmusiikkia esittelevä konsertti, lauantai-illan juhlapäivälliset, sekä sunnuntain jumalanpalvelus,

häiseen yöhön tahdittajinaan amerikansuomalaiset tanssiyhteet "The Third Generation" sekä "Oulu Hotshots".

FinnFest USA Inc.

FinnFestin aikana pidettiin myös seurojen edustajien virallinen kokous, jolloin päätettiin perustaa yhdistys nimeltään FinnFest USA Inc. ja rekisteröidä se Minnesotan lakien mukaisesti. Yhdistyksen tarkoituksena on vain vuosittaisen FinnFestin järjestäminen amerikansuomalaisille ja heidän jälkeläisilleen, jotta heidän yhteytensä suomalaiseen kulttuuriin säilyisivät elävinä. Yhdeksänhenkiseen johtokuntaan valittiin kolme edustajaa itäranneelta, kolme mantereelta ja kolme länsi-

rannikolta. Juhlan ja FinnFest-perinteen jatkuvuus on siten turvattu. Tähän varmaan olivat tyytyväisiä kaikki juhlille osallistuneet, sillä kaikki tuntuivat nauttivan yhdessäolosta ja FinnFestin ilmapiiristä täysin siemauksin. Oli kuin jotakin tällaista olisi jo kauan odotettu.

Seuraava FinnFest USA 84 järjestetään Uudessa Englannissa, todennäköisesti Fitchburgissa, ja vuoden 1985 FinnFest Suomi Collegessa Hancockissa. Sen jälkeen ovat jo jonossa odottamassa vuoroaan mm. Florida, Seattle ja Kalifornia.

Tauri Aaltio

KANADANSUOMALAISTEN 44. SUURJUHLAT

Kanadansuomalaisten suurjuhlalat vietettiin Calgaryssa ensimmäistä kertaa. Kuvassa yleisöä sunnuntain päiväjuhlassa, joka pidettiin Calgaryn yliopiston voimistelusalissa. (kuva Kanadan Uutiset 27.7.1983, no 29).

Jo perinteiset Kanadansuomalaisten suurjuhlalat vietettiin tänä vuonna heinäkuun 15.-17. päivinä Calgaryssa. Kun välimatkat suomalaiskeskusten välillä ovat melkoiset ei yleisömäärän arveltu nousevan suureksi. Juhlille kokoontui kuitenkin kaikkiaan noin tuhat osanottajaa.

Sunnuntain pääjuhlassa oli puhujana kansanedustaja Pertti Salolainen Helsingistä. Puheessaan Salolainen selvitti ajankohtaisia asioita Suomesta. Suurjuhlilla oli tarjolla "jokaiselle jotakin", oli kirkonmenot, voimistelu- ja tanhuesityksiä, runon-

lausuntaa, kuorolaulua, taidenäyttelyitä yms. Suurjuhlien yhteydessä pidettiin myös lukuisia kokouksia, mm. kanadansuomalaiset asevelikerhot järjestäytyivät yhdeksi organisaatioksi.

Kanadansuomalainen kulttuuriliitto päätti jo seuraavista suurjuhlalista. Vuonna 1984 on vuorossa Sudbury, 1985 Sault Ste. Marie ja vuonna 1986 Vancouver, joka samaan aikaan viettää 100-vuotisjuhliansa ja jossa järjestetään myös kansainväliset liikennealan messut.

RUIJANSUOMALAISEN KULTTUURIN ESIINMARSSI

Kveenien kulttuuripäivät Vesisaarella 11. - 12.6.1983

Ruijansuomalainen kulttuuri Pohjois-Norjassa on ollut vuosikymmeniä pimenossa norjalaisen valtakulttuurin alla. Vain harva ulkopuolinen on tutustunut tuohon suomalaisperäiseen elämäntapaan; kulttuuriksi ruijansuomalaiset, kveenit, elämäänsä eivät itsekään juuri ole käsittäneet. Voimakas koko siirtolaisuuden jälkeisen ajan norjalaistamispolitiikka on aiheuttanut sen, että suomalaiset juuret on pyritty unohtamaan, suomen kieli vaihdettu norjaan ja oma identiteetti on jakautunut perinteen ja norjalaisuuden välillä.

Vasta 1970-luku, tuo juurien etsinnän alkuaika, toi hiljaiselle vähemmistölle mahdollisuuden tuntea ja tunnustaa taustansa, elämäntavan takana olevan suomalaisuuden. Norjalainen yhteiskunta muutti vähemmistöpolitiikkaa - tunnusti saamelaisen olemassaolot ja huomasi myös suomensukuiset kveenit. 1980-luku tuntuu olevan ruijansuomalaiselle kulttuurille oman olemassaolon hahmottamisen aikaa. Väestö aktivoituu ja järjestäytyy ja alkaa saavuttaa minoriteettiväestön statusta. Tunnuksomaista viime vuosille on ollut Pohjois-Norjan eri asutuspiirien Suomi-seurojen aktiviteetin suuntautuminen Suomi-ystävyysohjelmasta suomalaisuuden elonmerkkien vaalimiseen, kveeniväestön identiteettikuvien hahmottamiseen ja uussiirtolaisten sosiaalisen kontaktitarpeen tiedostamiseen.

Vesisaarella, Vadsøssa, pidetyt maailmanhistorian ensimmäiset kveenien kulttuuripäivät olivat konkreettinen osoitus nousevasta etnisiteettitunteesta. Samalla se oli osoitus järjestötoiminnan aktiivisuudesta. Päivien pääjärjestäjänä oli Pohjois-Norjan Suomiseurojen Liitto, käytännön järjestelytyöstä vastasi suurelta osin Vesisaaren Suomi-seura. Liiton puheenjohtajan Eira Söderholmin mukaan järjestöjen ja niiden yhdyselimenä toimivan Liiton tarkoituksena on toisaalta vaalia ruijansuomalaista perinnekulttuuria ja toisaalta pitää yhteyttä Norjaan muuttaviin uussiirtolaisiin. Ja toiveena on näiden toimintojen yhdistäminen: suomalaisten yhteistyö sekä historiallisissa että sosiaalisissa mielessä.

Vesisaaren kulttuuripäivät tarjosi satapäiselle osallistujajoukolle monia kokemuksia. Kveenimu-

seon pihalla, Tuomaisentalossa, kertoili Ida Tuomainen talon ja koko Vesisaaren suomalaisuuden historiaa. Aiheesta lisävalaistusta antoi muistelmillaan suomensukuinen Hans Ronthi. Suomalainen kansanlaulu kaikui sekä ulkosalla että itäjuhlassa. Esiintyjinä olivat niin paikalliset asukkaat kuin Sodankylän kuoro ja pelimannit kansanmusiikinkerääjän Matti Yli-Tepsan johdolla. Uudet ja vanhat siirtolaiset kohtasivat, nuorille perinteinen ruijansuomalaisuus esittäytyi kveenien elämästä kertovan valokuvanäyttelyn ja perinnefilmien kautta. Vanhemmalle polvelle jo nuorien uussiirtolaisten näkeminen ja myönteinen osallistuminen oli positiivinen kokemus.

Vesisaaren kunnanhallituksen varapuheenjohtaja Elsa Jonassen, kveenisukua hänkin, totesi tervehdyspuheessaan, että näiden ensimmäisten kulttuuripäivien pitäminen osana kaupungin 150-vuotisjuhlallisuuksia oli luonnollista. Onhan Vesisaaren elämänmuoto sekoitus norjalaista ja suomalaista kulttuuria: kveenien panosta kaupungin ja alueen kehittämisessä ei kukaan voi aliarvioida.

Varsin kiinnostava oli svanviklaisen Olav Beddarin monologin esitys. Hän lienee ensimmäinen ruijansuomalainen, joka kirjoittaa omalla murteellaan: Pasvikin alueen suomella. Monologi oli kirjoitettu yksipuolisen puhelinkeskustelun muotoon ja siinä kuvattiin ironisesti käytössä olevaa suomen ja norjan sekakieltä: kveenien fingselskaa. Pysyjakilainen Dagny Smith-Novik esitti monologin loistavasti tekstiä omalla murteellaan vielä sävyttään.

Kulttuuripäivien yhteydessä käytiin monia epävirallisia keskusteluja ruijansuomalaisten, uussiirtolaisten, kielenopettajien ja tutkijoiden kesken. Ja ajalle luonteenomaisesti korostettiin paikallisen väestön tarvetta osallistua tutkimustyön suunnitteluun ja seurantaan. Ruijansuomalaiset eivät halua olla vain tutkimusobjekteja vaan osa kaksipuolista kulttuurityötä. Sama osallistumisen huomautus suunnattiin suomalaisesta vähemmistöpolitiikasta innostuneille - usein Suomesta viime aikoina Norjaan muuttaneille: vähemmistö- ja kulttuuripolitiikassa tulee edetä riittävän varovaisesti, ettei vuosikymmeniä piilossa olevaa ruijansuomalaista perinteistä vähemmistöä pelästytetä takaisin hiljaiseksi sulautujaksi.

Lassi Saressalo

VIERAILU SUOMALAISIIRTO- LAISTEN LUONA AUSTRALIASSA

Australian Suomalaisten Liiton kutsu saapua juhlapuhujaksi Adeleideen 1.-3.4.1983 antoi kimmokkeen Australian matkaani 28.2.-24.4.1983. Suomi-päiviin osallistumisen lisäksi tavoitteenani oli perehtyä eri puolilla Australiaa asuviin suomalaisiin ja heidän elinolosuhteisiinsa ja lisäksi pitää vierailuluentoja Australian eri yliopistoissa ja korkeakouluissa.

Australian matkareittini johti aluksi Sydneyn kautta Canberraan. Tämän jälkeen kohteena olivat Brisbane, Mount Isa, Darwin, Perth, Adelaide, Melbourne, uudelleen Canberra ja lopuksi Sydney. Matkareitin, majoitusten ja kontaktien verrattomana suunnittelijana toimi jaostopäällikkö Heimo Uotila Australian opetusministeriöstä. Yliopistovierailuista huolehti osaltaan myös opetusministeriön kansainvälisen osaston päällikkö Frank Grotowski.

Tapasin matkallani lukemattomissa eri tilaisuuksissa ja yhteyksissä suomalaisia ja olin tekemisissä hyvin erilaisten kuulijaryhmien kanssa. Ensimmäinen merkittävä kosketus oli Australian Suomalaisten Liiton hallituksen järjestämät juhlaillalliset arvostetussa Lobby Clubissa Canberrassa. Mukana olivat mm. Suomen suurlähettiläs Veikko Huttunen puolisoineen ja Suomen yleisradion toimittaja Timo Uotila. Illan isäntänä toimi liiton puheenjohtaja Reijo Pekkarinen avustajinaan liiton sihteeri Tuula Ursin ja taloudenhoitaja Vieno Pekkarinen.

Australian kierroksellani puhuin Suomi-taloilla, luterilaisten seurakuntien tilaisuuksissa, kirkoissa, seurakuntataloissa ja kodeissa. Itsellehi jäi näistä tapaamisista miellyttävät muistot ja oman oppiaineeni sosiologian edustajana saatoin kertoa eri yhteyksissä Suomen nykytilanteesta, sen taloudellisesta ja sosiaalisesta kehityksestä ja tulevaisuuden näkymistä. Vilkkaat keskustelut osoittivat, että tuolla asuvat maanmiehemme seuraavat Suomen tapahtumia kiinnostuneina ja ovat niistä melko lailla perillä sekä radion että suomenkielisten lehtien välityksellä.

Matkan aikana tutustuin myös yhdistysten, seurakuntien ja yksityisten henkilöiden suorittamaan arvokkaaseen suomalaisen kulttuurin hyväksi tapahtuvaan työhön. Pitkien etäisyyksien maassa suomalaisen vähemmistöryhmän, n. 12 000 henkeä, keskinäiset kontaktit ja yhteiset harrastukset vaativat tavallista suurempia ponnistuksia ja vahvaa kiinnostusta toimintaa kohtaan. Kuitenkin Suomi-päivillä koetut näytteet suomalaisen kult-

tuurin vaalinnasta ja harrastustoiminnan elävyydestä kertovat työn onnistumisesta ja uskosta oman kulttuurin merkitykseen.

Niinikään suomen kielen vaalimiseksi perustetut suomenkielen iltakoulut tekevät arvokasta työtä kielitaidoltaan varsin eritasoisen oppilasjoukon parissa. Oppikirjahuoliin on saatu apua Suomen opetusministeriöstä. Tällaista kotimaasta käsin tunnettavaa myötämielisyyttä arvostettiin ja kiitettiin eri yhteyksissä.

Suomalaistapaamisten kokohodaksi muodostui matkallani luonnollisesti Suomi-päivät Adelaidessa. Omassa juhlapuheessani toin henkilökohtaiset terveiset tasavallan presidentti Mauno Koivistolta. Nämä terveiset otettiin mielihyvin vastaan ja jotkut esittivät jopa toivomuksen, että tasavallan presidentin pitäisi kerran tehdä omakohtainen vierailu suomalaisten pariin Australiaan.

Suomi-päivien aikana tuli konkreettisesti näkyviin se suuriarvoinen ja menestyksellinen työ, jota suomalaiset suorittavat omissa yhteisössään sekä henkisesti että fyysisellä kulttuurisaralla. Suomi-päivät muodostavat merkittävän taite- ja katselmuskohdan sekä tapaamistilaisuuden, jossa voidaan punnita vuoden aikana suoritetun harrastustoiminnan saavutuksia ja saada suomalaisen vähemmistön ääni kuuluville Australian yleensä varsin siirtolaismyönteisessä yhteiskunnassa.

Käsittelemättä tämän kirjoituksen yhteydessä yliopistoissa ja korkeakouluissa pitämiäni vierailuluentoja ja niiden antia itselleni totean voineeni välittää luennoissani Suomi-tietoutta, mm. kehitysaluepolitiikkaamme, suomalaista kaupunkisuunnittelua, saamelaisten kulttuuria ja elinoloja sekä Suomesta lähtenyt siirtolaisuutta koskevien aiheitteni yhteydessä. Näiden yksityiskohtainen käsittely samoin kuin muun Australian matkani ohjelman, mm. perehtymisen alkuasukasyhteisöihin ja australialaiseen teollisuus- ja talouselämään, kaipaavat oman kirjoituksensa.

Australian matka oli itselleni monin tavoin avartava, hyödyllinen ja merkittävä. Suomalaisen siirtolaisten esittämiä toiveita Suomen valtiotalle, evankelis-luterilaiselle kirkolle tai eri yhteisöille olen voinut jo välittää ja samalla olen voinut havaita niihin toiveisiin suhtauduttavan myönteisesti. Olen erittäin kiitollinen Australian Suomalaisten Liiton johtohenkilöille ja edustajille sekä kaikille tapaamilleni suomalaisille, jotka myötävaikuttivat matkan täydelliseen onnistumiseen.

Erkki Asp